

Arrest

nr. 136 921 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart de nationaliteit te bezitten van de Dominicaanse Republiek, op 6 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP LIPS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de stad Santo Domingo en beschikt u over de nationaliteit van de Dominicaanse Republiek. U bent een katholiek van geloofsovertuiging.

U hebt een partner en zeven kinderen. Zij verblijven allemaal in de Dominicaanse Republiek.

U werkte als bouwarbeider, maar had geen vaste job in uw land van herkomst.

U was bevriend met de drugshandelaar G. en zijn familie. U speelde in de wijk waar u woonde vaak domino met hem.

De drugstrafiek in de stad Santo Domingo werd gecontroleerd door meerdere drugshandelaars. De burgemeester van de stad, Francis Peña, was hierbij betrokken.

Begin januari 2013 vermoordde G. en zijn bende een ander kopstuk in de drugshandel van Santo Domingo, met name een man met de bijnaam “El Muerto”. Hierna werden G. en enkele van zijn bendeleden doodgeschoten door de politie.

U nam deel aan enkele betogingen georganiseerd door de moeder van G. tegen de moord op G..

Eind februari 2014 werd u op een nacht aangevallen. U kreeg elf messteken toegediend.

U vreesde dat Francis Peña en zijn mannen het nu op u gemunt hadden wegens uw vroegere vriendschapsband met G..

U en uw gezin verlieten onmiddellijk de stad Santo Domingo.

U verhuisde naar verschillende plaatsen op de Dominicaanse Republiek in de hoop te ontsnappen aan Francis Peña. Zo kende u een kort verblijf in La Vega, Porte Plata, Monte Plata, Guanabano en nog enkele andere plaatsen. U zocht er steeds werk om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien.

U besloot uiteindelijk uit vrees voor uw veiligheid de Dominicaanse Republiek te verlaten.

In het bezit van een frauduleus paspoort op naam van G.C.P. verliet u op 30 november 2014 de Dominicaanse Republiek.

U bereikte op 1 december 2014 België waar u op de luchthaven werd aangehouden wegens het gebruik van vervalste documenten.

U vroeg hier dezelfde dag asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw vervalste paspoort, een kopie van een vervalste identiteits- en kiezerskaart en een kopie van een vervalste terugkeertoelating van de Spaanse overheid neer tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, volgens dewelke internationale bescherming wordt geboden aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Zo haalde u aan te vrezen vermoord te zullen worden door leden van een lokale drugsbende wegens uw vriendschapsband met G., een vijand van deze bende. Dat deze bende banden zou hebben met de burgemeester Francis Peña zoals u beweerde, kon u op geen enkele wijze aantonen of staven. U haalde aan nooit eerder enige problemen te hebben gekend met de autoriteiten van de Dominicaanse Republiek: u werd nooit aangehouden, gedetineerd noch veroordeeld door het gerecht in uw land van herkomst.

Evenmin zijn er redenen om u, op grond van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook bedenkingen gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Om te beginnen kon u geen officiële identiteitsdocumenten neerleggen, terwijl het vaststellen van iemands identiteit een cruciaal gegeven vormt in elke individuele asielaanvraag.

U was bij uw binnenkomst in België op 1 december 2014 enkel in het bezit van vervalste documenten die door de Belgische luchtvaartpolitie in beslag werden genomen. Een kopie van de documenten werden toegevoegd aan het administratieve dossier.

Hoewel u nog steeds contacten onderhoudt met uw partner in de Dominicaanse Republiek en u volgens uw verklaringen beschikt over een officieel paspoort dat u thuis in de Dominicaanse Republiek achterliet (zie gehoorverslag CGVS, p.4), nam u zich niet de moeite dit paspoort of eventuele andere authentieke identiteitsdocumenten op te vragen aan uw familieleden teneinde uw identiteit hier aan te tonen.

Voorts is het opvallend te noemen dat u de datum van de moord op uw zogenaamde vriend G. niet nauwkeurig kon vertellen.

Zo stelde u dat de moord gebeurde op 15 of 16 januari 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Gelet echter op de betekenis van de moord op deze persoon in uw asielrelaas, komt het weinig aannemelijk over dat u niet met zekerheid kon zeggen wanneer exact de moord plaatsvond.

Nochtans gaf u aan dat uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst nauw samenhangt met de moord op G..

Ofschoon u stelde dat u de familie van G. goed kende en ook bevriend was met zijn moeder, gaf u tijdens uw gehoor voor het CGVS verkeerdelijk aan dat de moeder van G. 'A.' heet (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Informatie beschikbaar op het CGVS leert dat de moeder van G. in werkelijkheid '(H.)I. G. heet. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

In deze context is het tevens merkwaardig dat u evenmin de werkelijke naam kent van G. (zie CGVS, p.13).

Dezelfde informatie toont immers aan dat de werkelijke naam van G. 'J.J.M.' is.

U beweerde nochtans dat hij geen andere naam had (CGVS p. 13).

Gelet op het voorgaande, rijzen er ernstige twijfels bij de waarachtigheid van uw verklaring bevriend te zijn geweest met de drugsdealer G..

Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging door enkele tegenstanders van G. verder ondermijnd, daar u deze net baseerde op uw vriendschap met eerder genoemde man.

Omtrent de burgemeester Francis Peña, die u een centrale rol toeschrijft in het misdaadmilieu van de stad, en zijn vader Francisco Peña; blijkt u evenmin goed op de hoogte te zijn.

Uit informatie op het CGVS, waarvan een kopie in bijlage, kan immers worden afgeleid dat Francisco Peña, de vader van de huidige burgemeester Francis Peña, reeds overleed op 10 mei 1998.

U daarentegen beweerde tijdens uw gehoor voor het CGVS dat Francisco Peña nog steeds in leven is en heden zetelt in het parlement voor de "Dominicaanse Revolutionaire partij" ("PRD").

Rekening houdend met hierboven vermelde informatie, is het dan ook zeer bedenkelijk te noemen dat de verkiezingscampagne van Francisco Peña steunde tijdens de parlementsverkiezingen in 2010.

Het feit dat u evenmin weet wie de weduwe is van Francisco Peña, terwijl zij heden het leiderschap over de politieke partij "Dominicaanse Revolutionaire partij" opneemt samen met Miguel Vargas, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ooit aanhanger te zijn geweest van de "PRD".

Dit gegevens brengt verder uw aangehaalde vrees voor vervolging door de zoon van Francisco Peña en diens handlangers in het gedrang (zie CGVS, p.11).

Vervolgens kon u geen concrete informatie verstrekken waarom u zou zijn gevisieerd door enkele rivalen van G. louter omdat u G. nu en dan in de wijk ontmoette voor een spelletje domino zoals u verklaarde.

Het is overigens weinig aannemelijk dat u pas een jaar na de moord op "El Muerto" en op G., gevisieerd zou worden door kompanen van "El Muerto" en/of rivalen van G. wegens uw zogenaamde vriendschapsband met G.. U beweerde voorts nooit eerder bedreigd te zijn geweest.

Het is dan ook bizar dat u zonder enige aanleiding plots bijna was doodgestoken in uw bed door leden van een drugsbende.

U was evenmin in staat de moordpoging op uw persoon te staven aan de hand van documenten. Hoewel u was gehospitaliseerd na bovengenoemde aanval, legde u geen enkel begin van bewijs hiervan neer tijdens uw gehoor voor het CGVS.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan u noch de status van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De voorgelegde documenten werden hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 januari 2015 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 1, c) en d) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij wijst op de verplichtingen, met name de beslissingsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht en de motiveringsplicht, die de commissaris-generaal in acht moet nemen bij het afwijzen van een asielaanvraag en wijdt over deze begrippen uit. Hij handelt verder over de geloofwaardigheid van een relaas, over het voordeel van de twijfel, verwijst ook naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aangaande de bewijslast, haalt de proceduregids van het UNCHR aan en merkt op dat de zorgvuldigheidsverplichting en onderzoeksplicht ook geldt bij het onderzoek van de nood aan subsidiaire bescherming.

Verzoeker benadrukt dat zijn vraag om internationale bescherming neerkomt op bescherming tegen de vervolging wegens zijn verondersteld engagement in de moord op een maffiabaas, met name "El Muerto" op wie de politieke macht van burgemeester Peña steunt. Hij houdt vol met de moord niets te

maken te hebben en verwijst naar artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet dat volgens hem op zijn zaak van toepassing is.

Hij merkt op dat hij de Belgische asielinstanties niet trachtte te misleiden door gebruik van een valse identiteit en voert aan dat de vaststelling omtrent het ontbreken van identiteitsdocumenten in zijn hoofd, niet gelijkstaat met het verwerpen van de voorgehouden identiteit. Volgens verzoeker wordt zijn identiteit niet betwist.

Waar de commissaris-generaal de vraag om bescherming ten overstaan van de Dominicaanse Republiek beoordeelt, geeft hij volgens verzoeker aan dat hij zodoende zijn verklaarde identiteit aanvaardt.

Verzoeker voert verder aan dat de commissaris-generaal hem internationale bescherming weigert omdat zijn problemen enerzijds geen verband houden met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag en hij anderzijds onnauwkeurige verklaringen heeft afgelegd waardoor ze niet als geloofwaardig worden aangenomen.

Hij legt tot begin van bewijs van de moord op drugsbaron "El Muerto", de tenlasteleggingen van G. en het feit dat de burgemeester Peña zijn politieke macht steunt op de vermoorde drugsbaron, een stuk neer -niet vertaald- waarvan hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij ter zitting toelichting zal geven. Hij legt uit dat hij, door zijn opsluiting in het gesloten centrum, "*in de materiële onmogelijkheid*" verkeert van het stuk een vertaling te bekomen. Volgens hem dient de commissaris-generaal de vertalingen ten behoeve van het dossier te voorzien; bij gebreke hieraan wordt artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in samenhang met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, geschonden.

Hij legt verder een stuk neer dat volgens hem aantoont dat zijn verklaringen consistent zijn met de kenbare werkelijkheid zoals door Amerikaanse onderzoeksjournalistiek blootgelegd, met name dat de Dominicaanse Revolutionaire Partij haar campagnes financiert met verkoop van drugs en dat bescherming tegen vervolging door leiders van de PRD *in casu* onmogelijk is. Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal dit geenszins heeft onderzocht en zich onwetend toont over de verwevenheid tussen drugs en politiek in de Dominicaanse Republiek.

Volgens verzoeker is het motief aangaande zijn onnauwkeurige verklaringen over Francisco Peña Gomez irrelevant en is zijn onwetendheid over de werkelijke naam van G.'s moeder een detail "*zonder waarde*".

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en over de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing "*wordt hervormd zoniet vernietigd*".

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift "*Documentatie verzoekende partij i.v.m. tenlasteleggingen van de person G.*" en artikelen van "*The Philadelphia Citypaper*" over "*The Dominican Connection*" dd. juli en augustus 2000.

Verzoeker liet bij brief van 14 januari 2015 aan de Raad toekomen een faxkopie van zijn identiteitskaart en zijn geboorteakte, van de identiteitskaart van zijn vrouw, van de geboorteakte van zijn dochter L., van de geboorteakte van zijn dochter A., van de geboorteakte van zijn zoon J., van de geboorteakte van zijn zoon D., van een strafrechtelijk document artt. 262 -266 Wetboek strafprocesrecht Dominicaanse republiek, van een strafrechtelijk document art. 225 Wetboek strafprocesrecht Dominicaanse republiek en van een medisch attest van dr. F.M..

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker gezien

(i) zijn onnauwkeurige verklaringen over de datum van de moord op G. (zie het verhoorverslag, p. 9), over naam van de moeder van G. (zie het verhoorverslag, p. 9), over de werkelijke naam van G. (zie het verhoorverslag, p. 13) en over de burgemeester Francis Peña en zijn vader Francisco Peña (zie het verhoorverslag, p. 11);

(ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker plots een jaar na de moord op "El Muerto" en op G. medio januari 2013 gevisieerd zou worden, louter omdat verzoeker G. nu en dan in de wijk ontmoette voor een spelletje domino, temeer gezien verzoeker beweerde voorts nooit eerder bedreigd te zijn geweest;

(iii) verzoeker nalaat de beweerde moordpoging op zijn persoon te staven aan de hand van documenten, hoewel hij verklaarde te zijn gehospitaliseerd na deze aanval.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij de Belgische asielinstanties niet trachtte te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit, dat zijn identiteit door de commissaris-generaal niet wordt betwist en dat de vraag om bescherming ten overstaan van de Dominicaanse Republiek werd beoordeeld wat erop wijst dat de commissaris-generaal zodoende de verklaarde identiteit van verzoeker aanvaardt, ziet de Raad niet in hoe dit afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het motief aangaande zijn onnauwkeurige verklaringen over Francisco Peña Gomez irrelevant is en zijn onwetendheid over de werkelijke naam van G.'s moeder een detail "*zonder waarde*" betreft, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker wel degelijk mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

De blote bewering van verzoeker ter zitting dat Francisco Peña, de vader van de huidige burgemeester Francis Peña, nog steeds in leven is en zetelt in het parlement voor de PRD, strookt niet met de

informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat bedoelde reeds overleed op 10 mei 1998 en wordt derhalve door de Raad niet aangenomen. Ook dit element keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

De bij zijn verzoekschrift gevoegde artikelen in de Spaanse taal gesteld, "*Documentatie verzoekende partij i.v.m. tenlasteleggingen van de person G.*" -volgens het verzoekschrift betreffen het artikels aangaande de moord op drugsbaron "El Muerto", de tenlasteleggingen van G. en het feit dat de burgemeester Peña zijn politieke macht steunt op de vermoorde drugsbaron- wordt bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het argument in het verzoekschrift dat verzoeker, door zijn verblijf in een gesloten centrum, "*in de materiële onmogelijkheid*" verkeert van het stuk een vertaling te bekomen, wordt niet aanvaard.

De Raad is van oordeel dat het feit dat verzoeker thans in een gesloten centrum verblijft, hem niet ontslaat van de verplichting van de op hem rustende bewijslast om originelen bij te brengen, noch van de eis zoals opgenomen in artikel 8 van voornoemd Koninklijk Besluit van 21 december 2006 die stelt dat de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken "*dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen*".

Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij, die middelbare studies heeft aangevat in zijn land van herkomst (zie verklaring DVZ, nr. 11) en die in België enkele dagen na zijn asielaanvraag op 4 december 2014 (zie "bijlage 25" van 4 december 2014) kon rekenen op bijstand van een advocaat (zie het faxbericht van 8 december 2014), door zijn verblijf in een gesloten centrum "*in de materiële onmogelijkheid*" verkeert om van het stuk een vertaling te bekomen, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert.

Het in gebreke blijven van verzoeker om voor een vertaling te zorgen kan niet ten laste gelegd worden van de commissaris-generaal, noch aangevoerd worden ter schending van een wettelijke bepaling.

Bovenstaande bemerkingen gelden ook voor de faxkopieën -door verzoeker blijkbaar ontvangen op 8 januari 2015-, met name van zijn identiteitskaart en zijn geboorteakte, van de identiteitskaart van zijn vrouw, van de geboorteakte van zijn dochter L., van de geboorteakte van zijn dochter A., van de geboorteakte van zijn zoon J., van de geboorteakte van zijn zoon D., van een strafrechtelijk document art. 262 -266 Wetboek strafprocesrecht Dominicaanse republiek en van een strafrechtelijk document art. 225 Wetboek strafprocesrecht Dominicaanse republiek-, die aan de Raad -bij brief van 14 januari 2015- werden opgestuurd.

De fotokopie van het medisch attest van 10 december 2014 van dr. F.M., houdende conclusie "*Verhaal zou kunnen overeenkomen met vaststelling*", toont niet aan dat de "*multipele kleine littekens*" werkelijk kaderen in verzoekers relaas.

Daarenboven betreffen bedoelde stukken slechts faxkopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift tevens artikelen bijvoegt van "*The Philadelphia Citypaper*" over "*The Dominican Connection*" dd. juli en augustus 2000, die volgens hem aantonen dat zijn verklaringen consistent zijn met de kenbare werkelijkheid zoals door Amerikaanse onderzoeksjournalistiek blootgelegd, met name dat de Dominicaanse Revolutionaire Partij haar campagnes financiert met verkoop van drugs en dat bescherming tegen vervolging door leiders van de PRD *in casu* onmogelijk is, merkt de Raad op dat deze artikelen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers onnauwkeurige verklaringen met betrekking tot essentiële elementen in zijn asielrelaas, aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen of aan het feit dat hij nalaat de beweerde moordpoging op zijn persoon te staven aan de hand van documenten.

Een verwijzing naar algemene artikels over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de

status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE